

Т
64 347

ТЕНДОР АЛЕКСАНДРОВ

СÈ ЗА МАКЕДОНИЈА

ДОКУМЕНТИ 1919 - 1924

Отворено писмо до министерот за внатрешни работи
Александар Димитров од септември 1920 г.

До Г-нџ земледѣлският министър на вжтршнитѣ работи
Ал. Димитровъ въ Софiя

(Копие до Г.Г. другитѣ Министри, шефоветѣ на партии,
главнитѣ редактори на столичнитѣ вѣстници, видни обществе-
ници въ Бѣлгария и др.)

Господинѣ министре,

Отѣ няколко мѣсеца напуснахѣ Царството, угнетявано отѣ тираническият режимѣ, натрапенѣ отѣ другаритѣ Ви и Васѣ, и заминахѣ за поробената си родина Македония, дѣто да изпълня, както азѣ разбирамѣ, своя дългѣ къмѣ нещастнитѣ си съотечественици. Ако мислѣхте, наистина, че имате основание да се боите отѣ мене до като бѣхѣ въ Бѣлгария, поне тукѣ, надѣвахѣ се, да освободя отѣ грижи по менѣ Васѣ, другаритѣ Ви и Вашитѣ органи и орждия – явни и тайни полицаи, комисари за настаняване бѣжанцитѣ и др. подобни, които иматѣ не малко работа тамѣ въ Царството, ако желаятѣ да изпълнятѣ добросѣвѣстно службитѣ си....., понеже дѣйността ми тукѣ, вѣнѣ отѣ прѣдѣлитѣ на Царството, засѣга изключително поробеното население и сръбскитѣ и грѣцки власти. Какво бѣ очудването ми, обаче, като узнахѣ за мѣрките, които сте замислявали да прѣдприемете противѣ менѣ вжтрѣ въ поробена Македония! Помислили сте, види се, че сте уредили напълно вжтршнито управление на Бѣлгария и считате границитѣ на Царството тѣсни за своя полицейски талантѣ, или намирате сръбската полиция и войска негодни или недостатѣчни да се справятѣ сами сѣ вжтршнитѣ си врагове, та се явявате Вие – кой знае сръщу какви облаги – сѣсѣ своитѣ органи въ услуга на „братска“ Сърбия – на Сърбия на Пашичѣ и Александърѣ, която мярка договоритѣ сѣ Бѣлгария на 1913 г. и заграби подло сѣрдцето на бѣлгарска Македония, която на 1919 г. задържа заграбеното и отне на Бѣлгария Струмица, Царибродѣ, Босилиградѣ и други бѣлгарски покрайнини и се надвѣси надѣ столицата на Царството почти на пушеченѣ изстрѣлъ!... сѣ намѣрение по-късно да заграби до рѣка Искърѣ или да излиза на Черно море, като изгори всички бѣлгарски книги и унищожи бѣлгарската интелегенция....

Отѣ нѣколко седмици насамѣ Ваши чиновници, инспектори, явни и тайни полицаи, сѣ се разтичали по Софiя, Кюстендилѣ и другадѣ да сѣбиратѣ изхвѣрлени по-рано отѣ редоветѣ на Организацията бивши нейни членове за разни прѣстѣпления,

като убийства, грабежи, изнудвания, злоупотреби на пари и др. под. – и да увещават и подкупват мои другари, както и мнозина съчувственици на Организацията тамъ, за да образуват и изпратят чети отъ България, съ цѣля да ме убиятъ тукъ. Напраздни усилия: организираното население тукъ сигурно ще съумѣе да се справи лесно съ тѣзи натрапници, както това е вършило не единъ пътъ въ миналото!

Споредъ най-положителни свѣдѣния главното Ваше оржие въ тази прѣстѣпна акция е Гѣорче Петровъ, назначенъ отъ Васъ прѣдседателя на комисията за бѣжанцитѣ, доскорешенъ самозванъ прѣдставителя на бивша Вътрѣшна Македоно-Одринска Революционна Организация и извѣстенъ на българското общество и македонскитѣ срѣди подъ прозвището „Велзевулъ на Организацията“.

Българското общество би се потрѣсло ако изнеса всички факти, които сж ми извѣстни, по тази Ваша прѣстѣпна замисля, а именно: организирането на група детективи въ чета, която е получила вече снаряжение и всички инструкции; опититѣ за назначаване специаленъ човѣкъ по границата, натоваренъ съ мисията да улесни влизането на проектираната хайка въ диритѣ ми тукъ; полуофициалното изявление на единъ пограниченъ Вашъ администраторъ, че най-големъ триумфъ за правителството Ви би било моето убийство и пр. Зная, че за да оправдаете прѣстѣплението си прѣдъ ония порядъчни хора, които още сж останали около Васъ, сте пуствали интригата, че азъ съмъ комплотиралъ, заедно съ демократитѣ, противъ скѣпия животъ на Министритѣ, съ цѣлъ да падне сегашния кабинетъ, за да бжде въ замѣстенъ отъ демократски. Тази клѣвета остава за Ваша смѣтка, тѣй като всички знаятъ, че азъ не се числя къмъ никоя българска политическа партия и нѣма да се числя въ такава до освобождението на Македония.

.....

Но що се отнася до опититѣ Ви да пращате чети въ Македония, които да служатъ за кърсердари на нейнитѣ поробители, азъ не мога да ги отмина мълкомъ и счетохъ за свой дългъ да Ви отправя това писмо. Разбира се, азъ не си правя илюзията, че Вие и другаритѣ Ви ще се вразумите и че ще прѣстанете да вършите лудости, разноска на които ще плаща българския народъ, както заплати скжпо „подвизитѣ“ Ви при „Добро-поле“, Радомиръ и Владая, – а отправямъ това писмо, за да се освѣтли съзнателната частя отъ българското общество върху новитѣ „подвизи“, които му готвите.

Знайте слѣдното: никой не може да ми отнеме правото да разполагамъ съ своя животъ, както намѣря за добръ и да служа по силитѣ си и съгласно разбиранията си на поробената ми родина. Който се опита да стори това, увѣренъ съмъ, – благодарение на закрилата на Провидѣнието и на съдѣйствието на ор-

ганизираното македонско население, – ще си счупи непрѣменно главата.

Съ почитъ: Тодоръ Александровъ

X..... IX. 1920 г.

ЦДА, Ф. 1933, оѵ. 2, а. е. 31, л. 1. Койија, машинойис.